

Strašidlo pana Potočného.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan Potočný bydlí na Žižkově u Olšanských hřbitovů a je služebně připoután k tři-nátce. To znamená, že když se vrací ze služby, což často bývá značně s půlnoci, musí chodit přes Křížový vrch, aby se vyhnul veliké zacházce kolem „Bezovky“. Pan Potočný však chodí za noci přes vrch, jemuž říkají také vrch sebevrahů, velmi statečně, ani brvou nehýbaje. Mezi námi řečeno, on brvou už ani hýbat nemůže, neboť cestou z remisy, kam zatáhl svůj vlak, zastaví se na nějakou sklenici velkopopovického kozla v hospodě. A jak známo, velkopopovický prazdroj nepřidá sice ani chuti, ani kuráže, ale svaly a smysly po něm nějak podivuhodně tuhnou; jen postati a otužilosti pana Potočného lze děkovat, že se po třech, čtyřech sklenicích mehrouť a neumírá. To potvrzuje znova fakt o statečnosti pana Potočného, které je otevřeně vzdáváme svůj hold.

Jinak je pan Potočný velmi mírný a řekněme hned mírumilovný člověk, neublíží kuřeti, ani slepici, ve službě je přesný a pořádný a jistě není třeba nějakých stížností na toho pána. Ale jeho paní, ač také mírná a řekněme hned mírumilovná žena, je milé malé stvoření, manželka, jaká má být, leč svého času se velmi trápila nad tím, že její choť nekráčí rovnou z remisy k ní, nýbrž zastavuje se na sklenici toho protivného kozla. Takové jsou vlastně většinou všechny dámy, kdo by jí to tedy měl za zlé? Ale v domácnostech už to tak bývá: sklenice něčeho pitného, vypitá jinde, nemívá tu náležitý ocenění, a z tohoto nedostatku porozumění povstávají pak bitky všeliké. V domácnosti pana Potočného k bitkám ještě nedošlo, díky mírumilovnosti obou manželů, ale za to těžký smutek hloďal na duši paní, očekávající svého chotě vždy o hodinu dříve než skutečně přicházel. Snadno se dověděla, že v tom je tem černý, ale při tom jinak bezbarvý a bezchutný velkopopovický kozel, a nechápajíc maklonnost svého manžela k této brečce, trudila se nad tím, že nad sklenicí toho moku vysedává, místo aby se ho rempádem vracel do své postýlky.

Napřemýšlela se jen což, aby mašla nějaký prostředek proti tomu, marně. Domlouvala svému chotě, marně. Začala plakat, marně. Začala hubovat, marně. Manžel se nezměnil a místo v půl druhé s půlnoci chodil soustavně ve tři.

Ženská logika je obdivuhodná, mapsal už dávno Dostojevský, a my dodáváme, že cesty ženského srdce jsou nevyzpytatelný. Paní Potočná měla příbuzného, mladého svobodného muže, povoláním kominíka. Jmenoval se Rudla. Na toho Rudlu si vzpomněla, zavolala ho k sobě a tuze dlouho s ním rozmlouvala.

Pan Potočný se vracel zase ze služby. Nohy se mu sotva pletly, jinak mehýbal ani jazykem. Nemohl. Těžce sunul své nohy do příkrého vrchu kolem zdi kapslovný a když přišel až nahoru, náhle se zarazil. S prava přicházela nějaká bílá postava, blížíc se pomalým krokem k cestě. Pan Potočný však se zarazil jen na okamžik. Jsa srdce statečného, zastavil se sice, ale opřel se o zeď a vyčkával, co mu strašidlo nese. Strašidlo se stále blí-

žilo, přišlo až na čtyři kroky a spustilo huňhavým hlasem:

„A co ty, smrtelný bídníku, který se tu potloukáš dávno po půlnoci, nevíš, kde je tvůj domov a kde tvoje žena? Jsem tvoje svědomí a věz, že ti musím něco vyvést, nevzpamatuješ-li se, a nepřestaneš-li do té hospody chodit!“

To bylo trochu mnoho i pro pana Potočného.

„Mordsechadry,“ rozkřikl se, „a cože ty jsi a co že mi vyvedeš, ty křížalo?“ a nečekaje na odpověď, popadl kámen, ležící u nohou — a bác, rovnou do strašidla. Strašidlo se skácelo, pan Potočný utíkal. Přiběhl domů uštvám a zalezl rychle do postele. Uvnitř ho hryzlo, zda něco nevyved, a několik dní chodil jako ná-měsíčný.

A měl proč. Těžce ma hlavě potlučené strašidlo našel náhodou sem zabloudivší strážník, věc se vysvětlila a strašidlo bylo odvezeno do nemocnice. Po čtyřech nedělích bylo uzdraveno a trvalo na trestním stíhání svého příbuzného pro těžké ublížení na těle. Přes pokusy o smír, činěné se strany jeho příbuzné, paní Potočné, nechtěl se smířit Rudolf Stehlík a tak došlo k přelíčení před senátem v. r. Hloušk a, kde se pan Josef Potočný zodpovídal ze zločinu těžkého ublížení na těle.

Pravil, že jednal jaksi v sebeobraně, že měl ze strašidla přece jen strach, nevěda, co a kdo to je, a že za nic nemůže. Leč soud namítal, že si mohl být vědom toho, co dělá, a že to dělat neměl.

„Ale když já byl, slavný soude, na mol opilý!“

„To se zeptáme vaší manželky. Zavolejte svědkyni paní Potočnou.“

Paní Potočná vchází.

„Býval váš muž opilý po návratu ze služby?“

„To býval, prosím. A hodně.“

„Byl opilý také toho dne, kdy pan Stehlík byl zraněn?“

„Byl, prosím, jen funěl.“

„Co víte o věci ještě?“

A paní Potočná vyprávěla pěkně od počátku, jaký měla s mužem kříž, co všecko vyváděl a když už si nemohla jinak pomoci, že si to vymyslela s tím strašidlem, aby muže zastránila. Ale jinak že za nic nemůže.

Co měl soud dělat? Odsoudil pana Potočného jen pro lehké ublížení na těle na čtrnáct dnů vězení, ale podmíněčně na tři roky.

To však není na věci tak zajímavé jako to, že pan Potočný chodí od té doby rovně domů. A přes křížový vrch utíká vždycky klusem.

—ar—

Jak se rozmnožují fisicovky.

(Trestní senát sedrie v Bratislavě.)

V jedné vesničce daleko Bratislavy žila vdova, která byla velmi prostoduchá, ale čistého a nezkaleného rozumu a citu. Její muž zemřel kdesi na italských ledovcích, zasažen byv granátem. Tato Anna Nagyová rozhodla se v dubnu minulého roku jíti na jarmark do Nových Zámek, aby si tam za peníze přes zimu nastřádané koupila látku na šaty. Na jar-

marku bylo živo. Nagyová chodila kolem krámků a prohlížela na odív vyložené zboží, když tu jí pojednou někdo pozdravil. Byl to jeden její dávný známý, Adam Tóth. Ten se jí na vše možné vyptával, jak už to bývá zvykem, a nakonec se jí zeptal, nechtěla-li by jednu tisícovku vyměnit si za tři. Když ona přikývla hlavou, že ano, nepomyslel ani na to, že je to vůbec nemožné, vyprávěl jí Tóth, že on může dát tři tisícovky za jednu, ale jen tak, když o tom nikdo neví. Navrhnul jí, jen aby mu donesla pár tisícovek, že uvidí.

„Milý příteli, tobě se lehce řekne: domes tisícovky! Ale odkud, to mi řekni.“

„Jen si od někoho vypůjč, však ono se ti to mnohonásobně vrátí.“

Rozešli se. Cestou domů Nagyová mnoho přemýšlela o tom, jak by bylo dobře mít doma nějakou tu tisícovku. Když potom přišla na návštěvu k mlynáři Rakovi, který byl též předsedou invalidního spolku a o němž Nagyová věděla, že je velmi zadlužen, svěřila mu v tajnosti, co věděla o lehkém získání peněz. Mlynář byl tím velmi potěšen, jenomže neměl k tomu potřebné tisícovky. Běžel tedy k otci, k matce a k známým a sehnal celkem 9000 Kč. Dal je Nagyové a počítal s určitostí, že mu za ně přiveze celých 27.000 Kč.

Potom jela Nagyová s Tóthem do Bratislavy, kde měly být peníze rozděleny. Celý den chodili po Bratislavě, a když se peníze ještě neztrojnásobily, pozval Tóth vdovu do bytu své švagrové, která je pohostila a nabídla jim příjemný nocleh.

Ráno odevzdala Nagyová peníze Tóthovi před zraky jeho švagrové a ten s nimi odešel do města. Zašel nejprve do brašnářského závodu, kde koupil příruční tašku. Pak koupil u papírníka dva balíčky na dva prsty silné, v nichž byl bílý papír, nařezaný ve velikosti československé stokoruny. Potom se zavřel u své švagrové do pokoje, kde upravil koupený papír tak, že do každého balíčku dal navrch i zespoda jednu stokorunu, balíčky přepásal a když potom ukázal Nagyové peníze v kufříku, byla tato celá šťastná, že bude mít něco na přilepšenou. Záhy však poznala, jak byla napálena a učinila oznámení.

Nyní byl Tóth i se svojí švagrovou žalován pro zločin podvodu. Tóth se vymlouval, že prý Nagyová chtěla mít za každou cenu falešné peníze a proto prý jí chtěl ukázat, jak takové peníze vypadají. Nagyová i mlynář, když byli tázáni, proč se dali podvést a jak mohli takovým pohádkám uvěřit, odpovídali vyhýbavě a ustrašeně. Když Tóth prohlásil, že škodu nahradí a dal máležitě záruky, byli oba obžalovaní osvobozeni. —ij—

Prohlížel šestnáctileté.

(Okresní soud na Žižkově.)

Do chudého příbytku dělníka Ticháčka přišel jistého dne mladý, elegantní pán. Ulekanému otci představil se jako lékař sociální péče a sdělil mu, že přichází, aby prohlédl jeho dceru, o níž se v aktech zdravotního ministerstva dočetl, že by potřebovala lékařského ošetření.

Otec dal zavolat dcerku a požádal sousedku, aby na chvílku odešla, že pan doktor mu

si dceru prohlédnout. Dceruška Miládka skutečně přišla a tu pan doktor ji připomněl, že nelze prohlídku provést, aniž by se svlékla. Nepomohl ani ruměncem, ani pláč; tatínek poručil a rdící se dceruška nerada a pomalu svlékala své šatečky. A pak začala prohlídka... Pan doktor dívčinu prohlížel, proklepával, obracel a znovu a znovu zkoumavým zrakem hledal nemoc. Nebyli jsme přítomni a nevíme tudíž, jak důkladně pan doktor své lidumilné poslání provedl, ale z toho, že prohlídka trvala hodinu a že Miládka po celý týden cítila píchání v životě, dá se soudit, že pan doktor prohlížel svědomitě...

Pana Ticháčka, jenž tomu všemu přihlížel, po prohlídce pan doktor ubezpečil, že se vynasnaží, aby jeho dceři dostalo se ošetření ústavního, neboť tapí nemocí, již latinsky pojmenoval. Na to se pan doktor bez honorování poroučel.

Diplom pana doktora praskl však velmi brzo. Čirou náhodou se stalo, že pan Ticháček sešel se po čase s panem „doktorem“ kdesi v obchodě, v němž pan „doktor“ běhal za pultem. Stačilo než zavolat a nechat jednat policii. Pan Ticháček to také učinil, odmítnuv s rozhořčením 50 Kč, které mu „pan doktor“ dával, aby mlčel.

A tak se stalo, že si „pan doktor“, vulgo Alois Cifka, objevil před soudnou stolicí v r. Schamiela u okresního soudu na Žižkově, kdež se měl zodpovídati pro hrubé porušení mravopoctnosti.

Samozřejmě, že zapíral. Přišel prý jen tak, ze soukromého zájmu. Chtěl prý slečince skutečně pomoci a dostat ji do humánního ústavu.

Obhájce jeho využil některých rozporů ve svědeckých výpovědích starého Ticháčka a dcery Milady, ukázal na její nevěrohodnost v líčení prohlídky, neboť soudní znalci lékařství, kteří slečnu prohlédli, shledali ji neporušenou, ač tato uváděla okolnosti, dle nichž by její bezúhonnost byla musila utrpěti značné pohmoždění, a zdůraznil hlavně, že celá prohlídka, i když měla takový průběh, jak jej líčí otec i dcera, nečiní přece dojem pohoršlivý a že vůbec zde není dán nutný předpoklad veřejnosti, neboť je prokázáno, že se vše odehrálo v bytě při uzavřených dveřích.

Na to obžalovaný, jehož hájil dr. Frant. Horna v zastoupení dra O. Base, byl osvozen.

Teď se čeká, kolik se přihlásí šestnáctiletých žabců, které „pan doktor“ také prohlížel... —a.

Povinnost asistentky přijít k porodu.

(Krajský soud v Jihlavě.)

Tak jako lékaři, jsou i porodní asistentky předpisy vázány dostaviti se neprodleně k rodičce, jsou-li povolány. Milada Gabrielová v Pavlově cítila, že se v nejbližší chvíli stane matkou, a proto poslala pozdě večer sousedku k místní porodní asistentce Marii Ježkové. Ta však se sousedkou jíti odepřela, vymlouvajíc se, že je zaměstnána přípravami ke svatbě svého syna, jenž příštího rána se bude ženit, a odkázala poslici na jinou porodní asistent-